

mig, om vi til næste Aar, naar Fiskeribetretningen foreligger, er stærkt oppe mod de 50 Mill. Kr. Nu vil man maaske sige: Saa snart Krigen hører op, og de høje Fiskepriser daler betydeligt, vil ogsaa denne Sum dale betydeligt. Javel, det vil den, men ikke i Forhold til Fiskeprisernes Dalen, fordi denne Udvikling af Fiskeriet, alt det, der er sat ind paa Fiskeriet, vil bevirke, at man ogsaa efter Krigen vil fiske langt mere og til langt større Summer end før Krigen. Denne Udvikling vil fremhjelpes ved, at man giver Fiskeriet den Hjælp, det trænger til, giver det disse Udviklingsmuligheder, som det forventede nye Lovforslag om Vestkysthavne vil bringe, idet vi bygger Havne og de nødvendige dertil hørende Baner. Jeg kunde ogsaa tænke mig — men det kommer vi formentlig senere til at tale om —, at man gik til Vejanlæg, alt, for at skaffe saa hurtige og gode, naturlige Forbindelser med Havnene som muligt. Jeg vil haabe, at denne Sag, der ser ud til at kunne ordnes før nogen af os maaske egentlig havde turdet haabe, maa blive gennemført saa hurtigt, at Mangelen paa Havne paa Jyllands Vestkyst ikke skal blive alt for stor.

N. P. Nielsen: Jeg skal ikke komme ind paa politiske Betragtninger, der er jo mange i dette høje Ting, som har bedre Betingelser for at kunne gøre det end jeg. Jeg kan dog ikke undlade at fremkomme med en enkelt politisk Bemærkning. Naar man færdes i de forskellige Samfundslag, kan man ikke lade være at lægge Mærke til den Tilfredshed, der er hos Folk af alle politiske Afskygninger med, at vi ikke har faaet Valg. Man var faktisk i store Kredse af vort Folk forbavset og forarget over, at enkelte Politikere syntes at ville drive Landet ud i en Valgkamp paa et Tidspunkt, hvor Danmarks Interesser krævede Ro.

Jeg vil saa spørge den højtærede Handelsminister, om der kan ventes Forslag til en Revision af Søloven af 1892. Den har snart 25 Aars Jubilæum, og selv om det er muligt, at de fleste Bestemmelser i den bør bevares, er der dog sikkert sket meget i de 25 Aar og ændret en Del i Opfattelserne af Forholdet til Søens Arbejdere, Matroserne, Søfyrbøderne, hvorledes de nu benævnes. I Stedet for de enkelte Mænd og de enkelte Skibsbesætninger staar der nu de store Organisationer af disse Arbejdere, med hvilke der maa kunne træffes Aftaler om mangt og meget. Sømændene maatte kunne blive fritaget

for mange af de strenge Bestemmelser — alt for strenge og ganske utidssvarende Straffebestemmelser, synes det mig —, der findes i Søloven. Man kan naturligvis ikke undvære Beskyttelsesbestemmelser for Søens Arbejdere, tværtimod bør disse sikkert udvides, og særlig bør Kravene til Foranstaltninger til Redning af Mandskabet ved Skibes Forlis i høj Grad skærpes. Der bør ogsaa træffes nye Bestemmelser angaaende Skibes Sødygtighed. Og Bestemmelser som den, at Søfolk kan idømmes Bøder, Straf og Erstatning, hvis en Besigtigelseskommission finder, at en Angivelse om et Skibs Usødygtighed, som disse er fremkommet med, savner al rimelig Grund, bør fjernes. Særlig bør mange Straffe og Mulktbestemmelser afskaffes. Det er betydelige Summer i Hyretab, der paa den Maade berøves Søarbejderne. Op til Halvdelen af deres Hyre kan beslaglægges i Form af Mulkter, og naar man op til Halvdelen, kan der idømmes dem 48 Timers Fængselsstraf ad Gangen. De nuværende Bestemmelser i Søloven kan ofte give Anledning til frygtelig Vilkaarlighed. Fængselsstraffene om Rømning under Hyren er saaledes, synes jeg, alt for strenge i vor Tid. Den moderne Sølovgivning, f. Eks. Amerikas, har helt strøget disse Bestemmelser. Der er der blot Tale om, at de paagældende mister deres tilgodehavende Hyre og deres Ejendele.

Straffebestemmelserne overfor Skippere og Officerer, der mishandler eller ikke sørger ordentlig for Mandskabets Forplejning, er meget lave og burde skærpes. Under de gældende Love har man for kort Tid siden set en Kaptajn og Hovmester i et større Rederis Skibe slippe med en latterlig lille Bøde af henholdsvis 100 og 50 Kr., fordi de ved deres fejlagtige Dispositioner og Ligegyldighed havde forarsaget, at Mandskabet havde sultet i 11 Dage. Lovbestemmelserne om et saadant Mandskabs Ret til Erstatning er heller ikke meget værd, naar en saadan Sultekur kun ansættes til en Erstatning af 15 Kr. Under disse Forhold bør Sølovens Revision snarest optages. Fra mit Parti har dette gentagne Gange været krævet, f. Eks. ved Finanslovbehandlingerne 1908—09 og 1909—10. Dette sidste Aar valgte Handelsministeriet et Udvalg til at forberede en saadan Revision, men dette Udvalg var meget uheldigt sammensat, og Søarbejdernes Repræsentation har befundet sig meget daarligt i dette Selskab, der absolut ikke har haft Søarbejdernes Interesser for Øje, men væsentlig Redernes.